

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 045804 24 Uvp
Sarajevo, 21.03.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednika vijeća, Milosavljević-Jančić Nevenke i Jahjaefendić Jasmina, kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice I. S. iz S., ul...., zastupane po punomoćniku Oruč Esadu, advokatu iz Advokatskog društva „Oruč & Co“ d.o.o. Sarajevo, protiv akta broj: 15.b)/23 od 27.11.2023. godine, tuženog Upravnog odbora Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu, u predmetu razrješenja generalne direktorice Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 045804 23 U od 08.01.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 21.03.2024. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 045804 23 U od 08.01.2024. godine, odbačena je tužba tužiteljice podnesena protiv Odluke privremenog Upravnog odbora Kliničkog centra Univerziteta Sarajevo o razrješenju generalne direktorice Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu, broj: 15.b)/23 od 27.11.2023. godine, čijom tačkom I je odlučeno da se razrješava dužnosti Generalna direktorica Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu (KCUS) dr.S.I., prije isteka mandata na koji je imenovana, tj. prije 09.01.2024. godine, zbog razloga propisanog posebnim propisom, odnosno zbog gubitka statusa nastavnika Medicinskog fakulteta u rangu redovnog ili vanrednog profesora, odnosno docenta; tačkom II je odlučeno da se zadužuju stručne službe Stručne nemedicinske discipline KCUS-a za tehničku realizaciju ove odluke u smislu rješavanja radno-pravnog statusa dr. S.I. i zakonske obaveze upisa novih činjenica u Registracijskom odjelu Općinskog suda u Sarajevu; tačkom III je odlučeno da će dr.S.I., nakon prijema ove odluke, u roku od tri dana izvršiti primopredaju predmeta i dokumentacije koji se smatraju službenim, vršiocu dužnosti generalnog direktora KCUS-a, koji će biti imenovan posebnom odlukom PUO KCUS-a. U slučaju nepostupanja po ovoj odluci popis i sačinjavanje zapisnika o preuzimanju predmeta i dokumentacije će izvršiti komisija koju će u tom slučaju formirati vršilac dužnosti generalnog direktora KCUS-a, imenovan posebnom odlukom, dok je tačkom IV odlučeno da ova odluka stupa na snagu danom donošenja.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje odluke prvostepenog suda, tužiteljica pobija odluku prvostepenog suda zbog povrede pravila federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje ove upravne stvari, navodeći da pravna pouka u osporenom rješenju ne sadrži elemente propisane Zakonom o upravnom postupku, zbog čega je tužiteljica tražila dopunu pouke o pravnom lijeku u kojoj će se naznačiti u kojem roku se tužba podnosi, u kojem postupku i kojem sudu, koju dopunu do momenta podnošenja zahtjeva za vanredno preispitivanje nije dobila, pa je nadležnost Kantonalnog suda u Sarajevu za postupanje po

predmetnoj tužbi, utemeljila na odredbi člana 34. Statuta Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu, kojom je propisano da protiv rješenja iz stava 3. ovog člana nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor. Nadalje je navela da je prvostepeni sud pobijanim rješenjem, radi nepotpune odluke tuženog, tužiteljici uskratio Ustavom zagarantovano pravo na pristup sudu, kao dijelom prava na pravično suđenje zajamčeno članom 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda koje je usko vezano za pravo na djelotvoran pravni lijek, pri čemu se pozvala na odluku Ustavnog suda R Hrvatske broj U-III/3071/2006 od 18.03.2009. godine prema kojoj sudovi, a u konkretnom slučaju organ koji rješava u upravnoj stvari, poznaje propise koje primjenjuje i daje zakonitu i pravilnu uputu o pravnom lijeku, uz zaključak tog suda da stranka zbog postupanja po pogrešnoj uputi o pravnom lijeku ne smije trpiti štetne posljedice. Pozvala se i na odredbu člana 208. Zakona o upravnom postupku kojom je propisano da, i kada je u rješenju dato pogrešno uputstvo, stranka može postupiti po važećim propisima ili po uputstvu. Smatra da je prilikom odlučivanja došlo i do povreda osnovnih načela upravnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, koje povrede su detaljnije izložene u tri tačke ovog zahtjeva, uz citiranje odredbi člana 5., 7., 8. i 9. Zakona o upravnom postupku. Predložila je da se zahtjev uvaži, pobijano rješenje ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje tuženi je predložio da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Nakon što je ispitao zakonitost pobijane odluke u vezi sa navodima zahtjeva tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke, u skladu s odredbama člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj: 9/05), u granicama zahtjeva i povreda propisa navedenih u zahtjevu, ovaj sud je našao da je zahtjev neosnovan i odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz obrazloženja pobijane odluke prvostepenog suda proizilazi da je prvostepeni sud tužbu tužiteljice odbacio na osnovu člana 25. stav 1. tačka 2. Zakona o upravnim sporovima iz razloga što je upravni spor pokrenut protiv odluke o razrješenju generalne direktorice Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu koja ne predstavlja upravni akt u smislu odredbi člana 4. i 8. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 9/05), kojim je rješavano o izvjesnom pravu ili obavezi tužiteljice u nekoj upravnoj stvari, već se radi o sporu iz radnog odnosa, odnosno o razrješenju tužiteljice sa dužnosti generalne direktorice Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu, pa se protiv istog ne može voditi upravni spor, jer se ne radi o upravnoj stvari, kao jednog od bitnih sadržaja obilježja upravnog akta.

Donošenjem pobijanog rješenja prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

U smislu člana 8. Zakona o upravnim sporovima upravni spor se može voditi samo protiv upravnog akta (stav 1.). Upravni akt u smislu ovog Zakona, jeste akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog Zakona (organi uprave i upravne ustanove Federacije i kantona, gradonačelnik i općinski načelnik i gradske i općinske službe za upravu, kao i institucije koje imaju javna ovlaštenja, kada u vršenju javnih ovlaštenja rješavaju u upravnim stvarima), rješava o izvjesnom pravu ili obavezi pojedinca ili pravnog lica u nekoj upravnoj stvari (stav 2.). Iz citirane zakonske odredbe proizilazi da se upravni spor može voditi samo protiv upravnog akta i da je upravni akt onaj akt koji ispunjava sve elemente navedene u ovom članu, a ti elementi

su: donosilac upravnog akta (organi uprave ili upravne ustanove Federacije i kantona, gradonačelnik i općinski načelnik i gradske i općinske službe za upravu, kao i institucije koje imaju javna ovlaštenja kad u vršenju tih javnih ovlaštenja rješavaju u upravnim stvarima), rješavanje nadležnih organa na osnovu autoritativnih ovlaštenja koja su im data na osnovu propisa, te konkretnost i pravno dejstvo, tj. da se tim aktom rješava o izvjesnom pravu ili obavezi pojedinca ili pravnog lica, i na kraju, da se radi o upravnoj stvari.

Odredbom člana 53. stav 3. Statuta Univerzitetskog kliničkog centra Sarajevo („Službene novine Federacije BiH“ broj: 73/13) propisano je da ako Upravni odbor ne razriješi generalnog direktora iz razloga propisanih u stavu 2. ovog člana u roku od 30 dana od dana saznanja za neki od razloga, rješenje o razrješenju generalnog direktora donosi federalni ministar zdravstva, dok je odredbom stava 4. istog člana propisano da protiv rješenja iz stava 3. ovog člana nije dopuštena žalba, ali se može pokrenuti upravni spor.

U konkretnom slučaju, Odluku o razrješenju generalne direktorice Kliničkog centra Univerziteta Sarajevo, broj 15.b)/23 od 27.11.2023. godine donio je privremeni Upravni odbor Kliničkog centra Univerziteta Sarajevo, a ne federalni ministar zdravstva u kom slučaju bi se, imajući u vidu citirane zakonske odredbe, protiv njegovog rješenja o razrješenju generalnog direktora (rješenja federalnog ministra zdravstva) mogao pokrenuti upravni spor.

Upravni odbor je organ upravljanja Kliničkog centra Univerziteta Sarajevo, dakle, nije organ uprave u smislu člana 4. Zakona o upravnim sporovima, niti ima svojstvo pravnog lica, pa ni pobijana odluka o razrješenju generalne direktorice Kliničkog centra Univerziteta Sarajevo ne predstavlja upravni akt kojim je rješavano o izvjesnom pravu ili obavezi tužiteljice u nekoj upravnoj stvari, već se radi o sporu iz radnog odnosa, kako je to pravilno zaključio prvostepeni sud, pa se protiv navedene odluke ne može voditi upravni spor, odnosno upravni spor se ne može voditi protiv akata donesenih u stvarima u kojima je sudska zaštita osigurana van upravnog spora (član 11. stav 1. Zakona o upravnim sporovima).

Inače sva pravna pitanja koja se odnose na upravni akt, upravni spor, nadležnost za rješavanje upravnih sporova, razloge pobijanja upravnog akta, postupak rješavanja i slično regulisana su Zakonom o upravnim sporovima, zbog čega u konkretnom slučaju, ne može doći do primjene odredbe člana 55. istog zakona, kojom je propisano da ukoliko ovaj zakon ne sadrži odredbe o postupku u upravnim sporovima, shodno će se primjenjivati odgovarajuće odredbe zakona kojim je uređen parnični postupak, a u konkretnom slučaju, s jedne strane, kako je naprijed navedeno, sporni akt nije upravni akt, a s druge strane, riječ je o stvari o kojoj se prema odredbama ovog zakona, ne može voditi upravni spor (član 25. stav 1. tačka 5. istog zakona), jer je odredbom člana 11. stav 1. tačka 1. istog zakona propisano da se upravni spor ne može voditi u stvarima u kojima je sudska zaštita osigurana izvan upravnog spora.

Imajući u vidu navedeno, prvostepeni sud je pravilno zaključio da u ovoj pravnoj stvari treba rješavati sud u parničnom postupku, jer su radni sporovi u nadležnosti redovnih sudova u parničnom postupku (odredbe članova 419. do 422. Zakona o parničnom postupku), zbog čega je tužbu pravilno odbacio, jer se, dakle, tužbom osporava akt koji nije upravni akt i jer se radi o stvari u kojoj se ne može voditi upravni spor, pa je tužiteljica zaštitu svog prava iz radnog odnosa mogla ostvariti kod nadležnog suda u redovnom parničnom postupku.

Nije osnovano ni pozivanje tužiteljice na povredu odredbi člana 208. Zakona o upravnom postupku koja se odnosi na pogrešnu pouku o pravnom lijeku u osporenoj odluci, jer spornom odlukom nije odlučeno o pravu tužiteljice u nekoj upravnoj stvari, odnosno nije

riješena nikakva uprava stvar, zbog čega ona nema karakter upravnog akta, kako je već naprijed navedeno, protiv koga je moguće voditi upravni spor, bez obzira na činjenicu da li je pouka o pravnom lijeku u osporenom rješenju pogrešna ili nepotpuna, jer Zakonom o zdravstvenoj zaštiti i Statutom Univerzitetskog kliničkog centra Sarajevo, na osnovu kojih je donesena pobijana odluka, nije propisano da se povodom odluka ovakve vrste (kojim se rješava o pravima iz radnog odnosa) vodi upravni postupak i donosi upravni akt kojim se odlučuje o pravu stranke na vršenje određene funkcije na radnom mjestu i slično, pa imajući u vidu navedeno, čak ni pogrešnom poukom (u konkretnom slučaju se ne može smatrati da se radi o pogrešnoj pouci), sadržanom u aktu tuženog se ne mogu mijenjati pravno obavezujuće zakonske odredbe, pa imajući u vidu navedeno nije osnovano ni pozivanje tužiteljice na pravni stav iz odluke Ustavnog suda R Hrvatske broj U-III/3071 od 18.03.2009. godine. Zbog navedenog se ne može smatrati ni da je došlo do povrede osnovnih načela upravnog postupka iz odredbi člana 5., 7., 8. i 9. Zakona o upravnom postupku, kao ni da je došlo do diskriminaciji tužiteljice, odnosno povrede njenog prava na pristup sudu i djelotvoran pravni lijek, odnosno bilo kakvog prava tužiteljice zaštićenog Ustavom BiH i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, a na koja se tužiteljica poziva u zahtjevu za vanredno preispitivanje.

Ovaj sud nije ispitivao navode zahtjeva za vanredno preispitivanje koji se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, jer se u smislu člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, zahtjev za vanredno preispitivanje ne može podnijeti zbog povrede pravila postupka koja se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Pored navedenog, nisu osnovani ni navodi kojima tužiteljica tvrdi da pobijanom odlukom trpi štetne posljedice, tim prije jer iz dokumentacije u spisu proizilazi da je tužiteljica Općinskom sudu u Sarajevu podnijela tužbu, koju je taj sud zaprimio 22.01.2024. godine, protiv Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu, radi poništenja Odluke o razrješenju generalne direktorice Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu, broj: 15.b)/23 od 27.11.2023. godine, dakle iste odluke o kojoj je rješavano u predmetnom postupku, pa će tužiteljica pred navedenim nadležnim sudom imati mogućnost da zaštiti svoja prava i pravne interese.

Imajući u vidu naprijed izloženo, ovaj sud je navode zahtjeva za vanredno preispitivanje ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednik vijeća
Danilović Edina, s.r.